

STEZICE

2

Dragi bralci!

S pričujočo številko Stezic, smo zaključili letošnje izdajanje našega glasila. Ker se šolska vrata počasi zapirajo, ne bo do drugega šolskega leta izšla nobena številka več.

Trud, ki smo ga vložili v izdajo prve številke, je bil bogato poplačan. Vsi izvodi, ki smo jih natisnili, so bili prodani v dveh dneh. Morali smo celo ponatisniti nekaj izvodov.

Za izdajo druge številke, smo izbrali predvsem literarna dela, ki so jih napisali učenci osmih razredov. Številka je posvečena predvsem njim.

Veliko razvedrila ob branju!

Klavdij Puhar

Naslovnna stran: Nataša Roblek

Risbe so narisali: Vlasta Cizelj, 3. razred

Robert Eler, 3. razred

Marjen Urbančnik, 4. razred

Tomaž Pirih, 4. razred

OB DRUGI ŠTEVILKI "STEZIC"

Koncem aprila ali bolje rečeno za 1. maj je zagledala beli dan prva številka šolskega lista STEZICE. Komaj mesec za tem, je pred nami že druga številka. To dejstvo nam priča, da je započeto delo obrodilo sadove in da bo to delovno vzdušje ostalo tudi v bodoče. Leč je prebit, sedaj samo korajžno naprej!

Ob izidu druge številke, bi pa vendarle rad povedal nekaj misli. Ko se bomo v jeseni zopet sešli v naši šoli in pričeli novo šolsko leto, bi bilo od vsega početka potrebno takoj pristopiti k organiziranemu delu. V ta namen bo potrebno, da zlasti poživimo in notranje utrdimo razredne skupnosti, to se pravi

1. da razrednim skupnostim damo solidno organizacijsko obliko in
2. da razredne skupnosti aktivno sodelujejo pri vzgojnoizobraževalnem procesu naše šole.

Da bi to dvoje dosegli, bo potrebno, da si v razredih izvolite take odbore, ki bodo vodili vso dejavnost razredne skupnosti, spremljali aktivnost njenih članov, ugotavljali uspehe in ne-uspehe ter da bodo razpravljali o celotni problematiki razreda. Sam odbor razredne skupnosti pa v celoti ne bo zmogel vsega, če se ne bo vsak učenec vključil aktivno v delo. Zato bo potrebno delo porazdeliti, zlasti pa poživiti izvenšolsko dejavnost, sodelovati v raznih interesnih krožkih in tako popestriti življenje mladine v šoli in izven nje.

Pri delu pa bodo, vsaj tako upam, z vso zavzetostjo pomagali vaši razredniki in ostali vaši učitelji.

Želim vsem sodelavcem pri listu "STEZICE", kakor vsem ostelim učencem naše šole, prijetne počitnice. V jeseni, septembra, pa z novimi močmi zopet nasvidenje v šoli.

Mirko Brejč
ravnatelj

IGNACIJ HOLZAPFEL

Ko so Pisanice leta 1781 utihnile, slovenski Apolon ni prenehal delovati: edini pisaničar, ki je šele po prenehanju izdajanja Pisanic utrdil svoje mesto v slovenskem slavu, Valentin Vodnik, je dobil Zoisovem krogu boljše mentorstvo, koš so mu ga mogli nuditi pisaničarji. Njegov izraz je postjal izbrušen in vse bolj zgoščen. Ta prerojeni zarod je zajel učence takratnih ljubljanskih šol, med katerimi je bil zadnje leto francoske okupacije tudi prvošolec Ignacij Holzapfel iz Tržiča. Bil je eden tistih ljudi, ki so se rodili na prelomu stoletja in ki so hoteli nadaljevati Vodnikovo pesniško delo. Rodil se je 15. julija 1799 v hiši, kjer je trgoval ded Primicove Julije (v Tržiču). Izhajal je iz meščanske drobnoburžoazne družine, ki mu je omogočila študij na ljubljanski gimnaziji in bogoslovju. Nikoli ni posebno rinil med poete, le tu in tam je zaokrožil kako prigodnico. Kaže, da je bil bolj organizator: v letu 1824 je skupaj z Andriolijem in Ciglerjem vložil prošnjo za dovoljenje izdajanja Slavine. Prinašala naj bi članke z zgodovinskega, prirodoslovnega, gospodarskega, vzgojnega, jezikovnega in etnogeografskega področja, hkrati pa bi v posebnem oglasniku seznanjal ljubitelje lepe knjige na Kranjskem s stranskimi novostmi. Žal je to plemenito pobudo zatrl škof Wolf, češ da predlagatelji vloge jezikovno niso dovolj vešč.

V prvem zvezku Čbelice je Holzapfel objavil kar štiri pesmi, ki pa Prešernu niso bile všeč, saj ga je v epigramu pičil: le kako bi neki sladke pel Lesničnik? (Holzapfel pomeni v slovenščini lesniko.

Holzapfel se je, ko je služboval v Mengšu, tesneje navezal tudi na Prešerna. Za svoj poklic je bil zavzet, kar potrjuje tudi dejstvo, da je namenil vse svoje premoženje izgradnji gluhonemnice v Ljubljani, ki pa so jo dogradili šele leta 1900, skoraj 32 let po njegovi smrti. Umrli je v dolenski Ribnici, 21. januarja 1968.

Kakšna je torej pesniška podoba človeka, ki mu je že v začetku napovedano šolarsko delo v slovenski književnosti, katerega verz pa je po drugi strani pohvalil celo Prešeren?

Njegov vstopni akord je nekoliko negotov, a nosi v sebi širšo misel, močnejšo buditeljsko silo kot umirjeno in izrazno mnogo boljše pesem iz Čbelice. Njegova Slavinja je isto kot Vodnikova Ilirija oživljena. To je široko slovensko občinstvo, ki spi v lipovi senci. S Slavinjo je želel prižgati Slovincem plamenico nove sveče, ki je z Vodnikom in Pisanicami ugasnila.

Zbud se Slavinja iz lipove sence!
 Vstan in se klapa modrice napij!
 Poj! In veselja popolna ti budi
 v srcih Slovencev spet srečo novo.

Narava se preko Boga pesniku čudovito približa. Zato se Holzapfel giblje v njej morda svobodneje kot med ljudmi, kar je verjetno posledica razočaranja nad njimi. Njegove sprehode v naravi delimo v dve smeri: navdušenje nad pomladno naravo v eni strani, po drugi pa ugotavljanje zakonitosti življenja v naravi, ki se tudi izključujejo.

Holzapfel je postal sopotnik velike slovenske posvetne poezije, ki je v njegovem času dosegla s Prešernovimi stvaritvami vrh, kot ga verjetno pozneje ni več nikoli.

Vida Štirn
 3.a

Jaz. Kaj sem jaz? Sem res tak, za kakršnega me imajo drugi? Sem drugačen? Mogoče nisem sam sebi pravičen? Morda sem boljši, morda slabši, kot se sam sebi zdim. Človek je tak, druge vidi in njihove napake, svojih ne zapazi, ali jih noče priznati. Take so naše duše, morda sem tak tudi jaz. Vsakdo ima svoje napake in tudi jaz nisem brez njih. Ne morem oceniti samega sebe, to store lahko le drugi. Želim si lepega življenja, kot vsi drugi in morda mi bo to uspelo, morda tudi ne. Ne morem reči, da sem dober, kdej lahko tudi nisem. Imam pa prijatelje, brez katerih ne bi mogel živeti.

Ne obsojam drugih, tudi jaz imam napake in težave. Sodbo o sebi prepuščam drugim. Spoštujem starše in želim biti njim enak ali pa še boljši. Oni so moj ugled.

Želim postati dober, preprost in se ne razlikovati od drugih ljudi. Sem del človeške družbe, to bi rad tudi ostal.

Tak sem jaz in tako je moja duša

Vinko Cvek

8.b

Jaz, ki si nočem odgovoriti na vprašanje življenja, živim iz dneva v dan, nestolen, obračam se po vetru. Svoje nazore spreminjam kakor menjam perilo: vsak teden. Zame je važno samo to, kar je časno in čutno. Vse kar je dohovnega se mi zdi preveč megleno.

Miha Hladnik

8.b

V sedmem razredu sem bila vesela, da še nisem v osmem. Gledala sem učence osmih razredov. Morali so se odločiti za bodoči poklic. Zato so imeli razna testiranja, seminarje. Toda, saj sem že v osmem razredu! Še sedaj se ne morem odločiti za bodoči poklic. Verjetno se bom vpisala v gimnazijo, toda kam potem, še ne vem. Veliko raje pa bi šla še enkrat v osemletko. Tu se nam godi tako dobro, mi pa mislimo, da se nam godijo krivice. Vprašujem se, kako bo kasneje, ko se nam bodo res godile krivice, pa bomo morali molčati.

Res, v šoli se je zgodil tudi kak neprijeten dogodek, toda to se hitro pozabi. Meni ni bilo všeč, da so me sošolci in sošolke "zafrkevali", da je odličen sošolec "moj fant". Ko se na to spomnim, se lahko samo nasmehnem. S preteklimi šolskimi leti me družijo le prijetni spomini.

Špela Anačič

8.a

Živimo v dobi, ko se doraščajočemu otroku posveča mnogo časa. Čas, ki ga mati posveti svojemu otroku, obrodi sadove šele mnogo let kasneje.

Tako sem tudi jaz rasel brez cilja pred seboj, rasel, od jutra do večera, brezskrbno življenje marsikaterega ugonobi, čeprav so to najlepša leta otrokovega življenja. Kot otrok, nisem dojemal časa, v katerem sem živel. V mojih mislih se niso pletla vprašanja, kaj bo z menoj čez 30 ... 40 let. Bil sem kot vsak otrok brezskrben, brez ciljev in nalog.

Ko pride čas, da se otrok prvič poslovil od doma in sam odide v šolo, se njegovo mnenje in pogled na svet počasi spremenita. Brezskrbnost mine in otroke oblikuje stvarnost, v kateri živi. Čeprav je življenje lepo, polno presenečenj, se nisem počutil dobro, ob kopici nalog, preprek. Danes se mi zdijo ta leta kot lepa sanje, nato pa se prebudiš in kekor vinjen voznik trčiš v stvarnost, polno ovir in zaprek.

Ko doraščeš, se večajo skrbi, ki jih marsikdo ne prenese dobro. Povečajo se zanimanja o dogodkih, ki bodo temeljito vplivali na tvoje življenje. Ne samo moje skrbi, tudi skrbi drugih otrok, se združujejo s skrbmi matere, ki je ves čas stala ob strani otroka. Pa tudi leta skrbi in nalog hitro minevajo, čeprav se mnogi tega ne zavedajo. Misli, kot mnogi, da se skrbi končujejo, v resnici pa se šele začenjajo.

Drago Anačič

8.a

Star sem 14 let. Sem učenec 8. razreda osnovne šole. Imam zelo slabo lastnost. To je lenoba. Nisem preveč zgovoren. Žel je tudi pri spraševanju tako. Moja najtrša oroha v šoli sta slovenščina in matematika. Lenoba me je zadnje čase popustila tako, da se je moj položaj v šoli izboljšal.

Po naravi sem bolj vesel človek. Razen takrat, ko je v šoli kakšna katastrofa. Zenimam se za beat glasbo, za film, za šport. Zbiram gramofonske plošče in razglednice. Najraje poslušam plošče in hodim v kino. V prostem času igran rokomet in nogomet. To je sedaj vse, kar sem mislil povedati o sebi.

Viktor Dovžan

8.b

Imam dobre in slabe lastnosti. Včasih, kadar premišljujem o sebi, vidim, da imam mnogo napak.

Želim si, da bi se teh napak znebila in da bi postala človek, ki je brez napak. Včasih sanjarim po ure in ure. Premišljujem o stvareh, ki se ne bi nikoli uresničile. Rada bi šla daleč, daleč proč ter potovala iz kraja v kraj. Tam bi srečevala druge ljudi in njihove običaje. Včasih si svet predstavljam popolnoma drugače, kakršen je. To je moj svet. Poln domišljije in pravljishnosti. Moja največja želja je, da bi bila srečna v življenju.

Majda Šter

8.b

Ne samo, da ljubim naravo, uživam v življenju, ki mi poteka sedaj, v teh letih, vendar mi misli tudi često uidejo k razmišljanju o sebi.

"Kakšna sem?" se sprašujem in velikokrat ne najdem dobrega odgovora, čeprav poznam sebe bolj, kakor katerikoli od drugih ljudi.

Moje življenje se iz dneve v dan spreminja. Z vsakim dnem sem starejša, pri tem se spreminja moj značaj, čeprav sem v bistvu še vedno ista kot pred nekaj leti in bom še nekaj let.

Trudasta sem, moje srce je hitro ranjeno in hitro zamerim vsakomur, ki hoče to doseči. Morda sem še premlada, da bi to govorila, toda življenje me je naučilo marsikatero stvar. Naučilo me je ljubiti in sovražiti. Moj čut hitro zaznava, kakšen je človek pred mano, ali je dober ali slab. Moja napaka je, da se prehitro navežem na človeka, ki mi pokaže samo delček svojega spoštovanja in dobrote. Ta dan se mi zdi vse lepo, drugi dan pa že vse v temni luči.

Nisem neumná kot bi marsikdo lahko mislil. Celo zelo pametna sem. Pa mi v šoli ne gre preveč dobro. In kaj je vzrok tega? Lena sem. Ne za delo, ampak za učenje. Mislim, da mi bo znanje "prifrčalo" z neba. Bom že drugič popravila. Potem drugi dan pridejo iste misli. Čeprav čez nekaj dni res vse popravim, so to le dnevi, učenja je mnogo več, ko tega sploh ne bi bilo treba.

Take sem. Napisala o sebi bi lahko še veliko in morda nič več. Z leti se vse spreminja. Nekaj izboljšša, nekaj poslabša. Vseeno pa bom ostala še vedno tista "jaz" kot sem sedaj.

Tatjana Klobučer

8.b

ČEBELICA NA TRAVNIKU

Živela je majhna, ljubka čebelica. Najraje je bila na velikem, cvetličnem travniku. Vsak dan je nabirala med. Letala je od cveta do cveta. Nekega dne pa je priletel metuljček in ji rekel, če bi lahko skupaj živela. Dolgo sta skupaj živela: čebelica je nabirala med, metuljček pa je nabiral cvetlični prah. Travnik je bil ves zelen in cvetličan. Kmalu je prišel čas, ko je čebelica umrla, metuljček pa je bil zelo žalosten.

Matjaž Meglič

2.a

IZLET V PLANINE

Z mamico sva se domenili, da greva na Begunjščico. Ker pa je to precej daleč, sva odšli že v soboto. Z avtobusom, ki je vozil delavce sva se popoldan odpeljali do Podljubelja.

Kake četrte ure sva šli še po cesti, kmalu pa sva zavili na levo, na stezo, ki je vodila v hrib. Prišli sva do mesta, kjer so nekoč kopali živo srebro. Sedaj je tam že vse zaraščeno. Pot naju je peljala nekaj časa ob strugi deročega potoka in čeprav je pot zavila v drugo smer, se je v daljavi slišalo šumenje. Pot je vodila skozi smrekov gozd. Tu je bila še posebno razvita in blatna. Kmalu se je smrekov gozd končal in pričel se je bukov. V njem sva se spočili in se malo okrepčeli. Odšli sva naprej. Pot se je začela strmo vzpenjati v hrib. Razveselili sva se, ko sva zaslišali kravje zvonce. Prišli sva na planino Prevaljo. Zaradi mraka, ki se je že spuščal na zemljo pa sva morali naprej. Ker pa steza ni bile dobro označena, sva šli po napačni stezi. Pastirji so nama povedeli, da je prava steza bolj zgorej. Našli sva jo in odšli dalje. Med potjo sva naleteli na trop gamsov in nekaj srn. Pred nama so prestrešano zbeželi.

Na Roblekov dom sva prišli, ko je bila že tema. Noč je bila jasna in nebo posuto z zvezdami. Med številnimi lučicami v dolini mi je mami pokazala, kje leži Bled. Za tem sva se odpravili k počitku, da bi drugo jutro laže vstali. Zjutraj sva že zgođaj odšli proti vrhu Begunjskega jezera. Na nebu je bila zarja. Trava je bila rosna, zato nama je večkrat spodrsnilo. Pod nama je bilo megleno morje, iz katerega so kekor majhni otočki gledali vrhovi gor. Sonce je poslalo svoje prve žarke na najvišje vrhove. V daljavi sva videli Triglav, ki se je od sonca obsijen dvigal iz megle. Ko sva šli naprej, je mimo naju prihitela čreda ovac. Odšli sva proti Rjavim čerem, kjer sva našli par lepih planink. To naju je stalo precej truda, da sva zopet našli pot.

Ko sva prišli nazaj na Prevelj, je bilo sonce že visoko na nebu. Utrujeni sva legli v senco košate smreke. Premišljali in pogovarjali sva se o lepoti gor in prav žal nama je bilo, da sva se morali že vračati domov.

Janja Zibler

S.c

PISMO PRIJATELJICI

V zadnjem pismu si me prosila, naj ti napišem nekaj o svojem domačem kraju. Veš, Zvirče so majhna vas, a zelo domača. Blizu se maj, najsrečnejši mesec. Vse bo zacvetelo in drevesa bodo oblekla praznično obleko. Pisane trete bodo privebljale otroke k igri. Rada bi ti povedala kaj o Zvirčah.

Zvirče so delavska vas. V vasi so naseljene delavske družine. Tudi moja družina je delavska. V vasi je tudi nekaj kmetov, a ste samo dva premožna.

Čisto tiho je prišla pomlad v deželo. S svojo pisano tančičo je pokčila zemljo in jo osvežila.

Ob ribniku je zacvetel zvonček in začel klicati še druge zaspance. V mlaki se je začelo novo življenje. Kvak, kvak se sliši deleč naokoli. V gozdu je čudovito. Ko stopiš vanj, se znajdeš v drugem, lepšem svetu. Ommi te srebrno slavčkovsko petje, ki zveni, kot da bi poslušal njelepše glasbilo na svetu. V daljavi zaslišiš zvonko udarjanje detelja ob deblo. Zdi se ti, kot da gledaš pisano slikanico v knjigi in ne v gozdu.

Stopiš na gozdno jaso. Izza visokih stebel trave strižejo dolgouhčeva ušesa. Pogleda te z rdečimi očmi in zbeži v goščavo. Na robu gozda se vije srebrna studenčnica. Srkneš požirek in si pogasiš žejo. Ob vseh teh dragocenostih narave ne moreš reči drugega kot en sam: "Ah!" stečeš k travniku, ki te kar vabi. Ne moreš si kaj, da ne bi otrgal šopek in ga odnesel domov kot delček pomladi. Pod krošnjo mogočne lipe vidiš mlad par, ki doživlja prvo pomladno ljubezen.

Ob poti rastejo vitke in tankolase breze, ki se dvigajo v nebo. Na trati se igra otrok, ki se je veselil življenja. Veseli fantiči si pripnejo cvet za gumbnico. Zraven si poživljajo veselo melodijo.

Ljubica Horvatin

5.a

PRI STARI MAMI

Moja stara mama živi na Dolenjskem, v majhni vasi Trbine. Njena hiša stoji na samotni. Okoli nje je velik vinograd, na katerem vsako leto zraste mnogo grozdja. Pa tudi lešnikov, orehov in sliv ne manjka. Poleg hiše stoji češnja, ki prva spomladi pozdravi ljudi, ki živijo v tej hiši. Stara mama ima tudi nekaj živali. Najbolj mi je pri srcu mali zajček. Vsek dan sem mu nosila hrano. Imajo še prašiča in nekaj kokoši, seveda tudi petelina. Otroci se najraje igramo ob mlaki, ki stoji nedaleč od hiše. Moj bratranec je preveč "vneto" skakal za žabami in je padel v mlako. K sreči se ni zgodilo nič.

Zvečer po obilni večerji, s rajdovimi žganci, zateljenimi z ocvirki, smo posedli na peč in poslušali spomine na vojne dni.

Andreja Škropeta
5.b

V FINŽGARJEVI ROJSTNI HIŠI

Ustavili smo se Doslovčah pri Breznici, kjer se je rodil pisatelj Finžgar. Ogledali smo si njegovo rojstno hišo, kjer sedaj stenuje Slavka Knafel z družino. Povprašali smo jo, kako da je v hiši še pesnikova miza in koliko časa je že lastnica te hiše. Odgovorila nam je takole: "Lastnica te hiše sem že štirideset let, ostrla bi rada še naprej, a jo bodo drugo leto člani za spomeniško verstvo preuredili v muzej. Ta hiša je bila že večkrat prodana raznim gospodarjem. Bile pa je navada, da vsak gospodar, ki proda hišo, v njej pusti mizo, klop in dva stola. Hiše na pisateljevo željo nismo popravljali in je ostala taka, kot je bila nekda in tudi v sadovnjaku je še nekaj tistih dreves, ki jih je imel pisatelj."

Knafljeva nam je pripovedovala, kako je bilo, ko je bil pisatelj zadnjikrat v svoji rojstni hiši, in kako se je od nje poslovil. Ko je končala, so se ji v očeh nabrale mehke otožne kapljice in ji začele počasi drseti po licih. Povebila nas je, naj jih obiščemo drugo leto, ko bo na prostem uprizoritev pesnikovega dela Pod svobodnim soncem.

Leon Babič
7.c

BEHEK NADA

CIRKUG

ORIG. LINOREL.

V BEGUNJSKEM MUZEJU NOB

Dne 18. maja smo kot šolska ekskurzija obiskali begunjsko taborišče. V teh celicah je pomrlo ne tisoče naših zavednih Slovencev.

Vsak dan so se odklepala vrata jetnišnice in se spet zapirala za tisoč naših ljudi, ki so šli na to žalostno pot. Zapirali so jih v mrzle betonske bunkerje, jih pretepali in mučili na razne načine. Že avgusta 1941 so ustrelili prve štiri Slovence. V septembru so nekoga obesili sredi Kranja. Potem so vsak dan viseli po zidovih krvavi plakati in neznanjeli smrt.

Kadar se je pripeljal v Begunje z Blede zlovešč mož z rumeno aktovko, so vsi v jetnišnici vedeli, da so v aktovki imena tistih, ki jih bodo drugi dan ustrelili. V Dragi ob potoku je bil v zemljo zabit kol. Nanj so privezali izmučene telesa, vsakega posebej in jih streljali. Preko tisoč jih je pokopanih v Dragi in Begunjah.

Ljudje so črni in strti hodili v procesijah k jetnišnici, potikali se okrog zidov in vrat, se spet odmikali, ker so kričali nanje surovi stražarji ter iskali za železnimi križi znan obraz. Tako bodo pripovedovali iz roda v rod, ko bodo še vedno hodili tjakaj obiskat prijatelje - Slovence.

Franc Povalaj

7.e

SREDI ZEMLJE STOJIM

Stojim sredi zemlje, v svetu, ki mi je nepoznan, tuj. Kaj naj storim? Česa naj se lotim? Loteva se me obup. Zakričal bi, pa nimam moči. Ko bi imel vsaj še nekoga, vsaj nekoga, ki bi pregnal temne oblake iz moje duše in razmišljenost z obraza. A nikogar ni. Samo gluha neskončna tišina, brez enega samega žarka, ki bi mi bil dobrodošel.

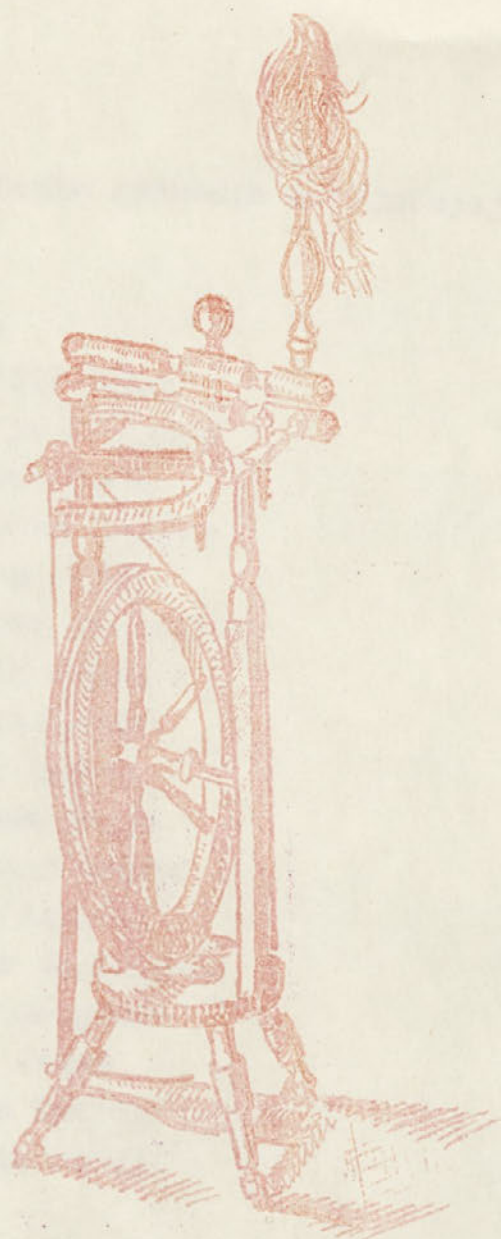
Kako sem došel sem? Niti sam ne vem, le to mi je na umu, da mi usoda ni naklonjena. S polno glavo težkih misli tavam sem, sam v začaranem krogu, iz katerega se ne morem rešiti. Ko bi vsaj prišel nekdo in mi pomagal, zakaj čutim, da dolgo ne bom več vzdržal.

Moči mi popuščajo, ugrezam se v temo, vedno globlje in globlje, do kolen mi je že, do pasu mi že sega.

V obupu se oprijemam drobnih bilk, upam na rešitev. Teda j za-
čutim roko, ki me vleče. Rešitev! Rešen sem, vse okrog mene
je lepo, svetlo, nič več teme. Stojim na poti, ki vodi v
lepšo bodočnost.

Vinko Cvek

8.b

Sveta si, zemlja, in blagor
mu, komur plodiš: -
ali poljane poznam -
čigave so v soncu bleščeče?

Župančič, Duma

VINJETA: LADO BREJC

V osemih razredih zaključujejo:

8. b	8. a
Hogataj Smiljan	Andrej Karel
Ovek Vinko	Brejo Vladimir
Dovšen Viktor	Gaber Franc
Hladnik Mišel	Karomet Štefan
Krenjo Bojan	Kosem Jožef
Langus Jože	Lombar Stanišlav
Londar Matevž	Medić Janes
Maritić Janes	Mefitić Janes
Medić Mišel	Mrak Edvard
Papler Bojan	Pernuš Janes
Puhar Klavdij	Pretnar Milan
Rožić Jože	Žega Andrej
Stritih Borut	Šolar Stanišlav
Valjavec Merijan	Čplik Branimir
Želaznikar Bojan	Uzar Janes
	Zupan Andrej
Ovek Tatjana	Kurjak Jurij
Klobučer Tatjana	
Medić Ana	Andrej Špela
Puhar Lilijana	Lovrinčič Katja
Šlibar Marija	Medić Marija
Špandol Kristina	Mehner Andreja
Škropeta Marija	Mitrov Jurka
Šter Majda	Roblek Marija
Šved Nataša	Rupar Erna
Verč Sonja	Štrin Vida
	Žakelj Danica

V osmih razredih zaključujejo:

8.a

Ahačič Karel
Brejc Vladimir
Gaber Franc
Karamet Štefan
Kosem Jožef
Lombar Stanislav
Medič Janez
Meglič Janez
Mrak Edvard
Pernuš Janez
Pretnar Milan
Šega Andrej
Šolar Stanislav
Špič Branimir
Uzar Janez
Zupan Andrej
Kurnik Jurij

Ahačič Špela
Lovrinič Katica
Meglič Marija
Merhar Andreja
Mitrov Jurka
Roblek Marija
Rupar Erna
Štirn Vida
Žakelj Danica

8.b

Bogataj Smiljan
Cvek Vinko
Dovžan Viktor
Hladnik Mihsel
Krenjc Bojan
Langus Jože
Lončar Matevž
Martič Janez
Meglič Mihsel
Papler Bojan
Puhar Klavdij
Rožič Jože
Stritih Borut
Valjavec Marijan
Železnikar Bojan

Cvek Tatjana
Klobučar Tatjana
Meglič Ana
Puhar Lilijana
Šlibar Marija
Špendal Kristina
Škropete Marija
Šter Majda
Švab Nataša
Verč Sonja

Petelinja družina

Milena Sarabon 5.o

Le pod vod, tam pe-te-le-ta sm-ri-to-ki svet dni ži-ve
putka, piška kipe isce in prebrska vsa dvorišče

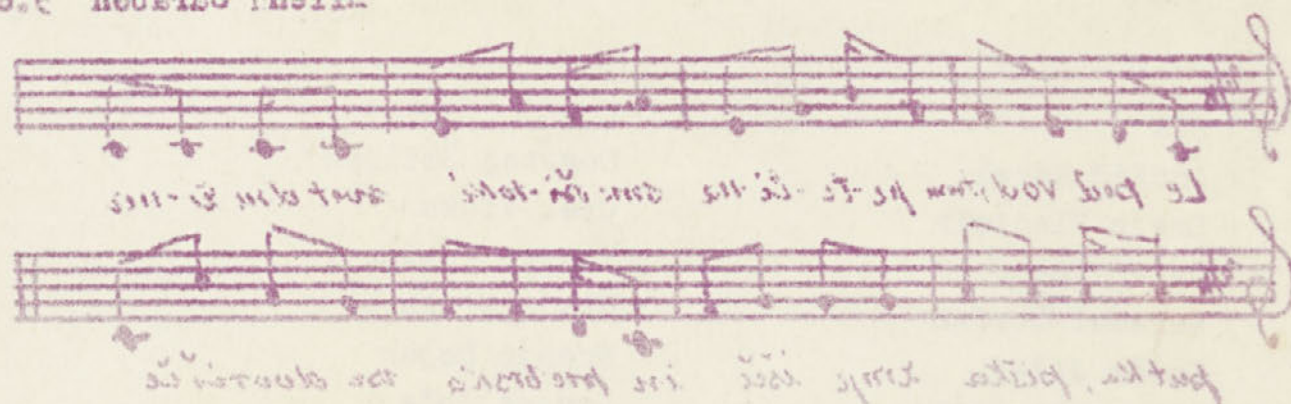
Psiček se jezi

Milena Sarabon 5.o

Še pri je-di ni mi-ra. ves moj tek je
šel po zlu. Dos-ta šla ta-koj do-mov,
Kaj sta, glu-ha, kov, kov, kov.

Polkačka družina

Priloga 2.0

Polkačka družina

Priloga 2.0

